

Op zaterdagochtend gaan Jossan en ik altijd samen naar de sportschool om te trainen. En als ik zeg 'trainen' bedoel ik vooral 'hangen'. En als ik zeg 'ochtend' bedoel ik een uur of één, twee. We beginnen altijd op de *stairclimber*, daar staan we zo'n tien minuten te kijken naar de mannen op de loopbanden voor ons. Dan schuiven we door naar de roeitrainers, waar we een kwartier lang zitten te staren naar de mannen bij de krachttoestellen. Wanneer we klaar zijn met roeien, eindigen we in de zaal met losse gewichten. Op zaterdag ziet het er daar uit als een hysterische advertentie van Abercrombie & Fitch. Mannen met lichamen waarnaast dat van Channing Tatum op een gepofte aardappel lijkt. Het krankzinnigste is nog wel dat ik er ook ooit zo heb uitgezien. Oké, misschien niet helemaal, maar wel bijna. Als tiener hing ik vaker in de sportschool rond dan op school. Ik was de enige jongen uit mijn klas die vijftien chin-ups kon doen en ik had mijn sporttas altijd bij me. Elke dag dronk ik sportdrink. Ik at noten en gedroogde vruchten en gebruikte een vies poeder dat je moest mengen met water. En ook al klinkt het manisch, ik hield van de sportschool. Het was de enige plek waar ik me echt thuis voelde. Behalve in ziekenhuizen. Sportscholen en ziekenhuizen zijn allebei veilige, steriele plaatsen. Gelegenheden waar mensen naartoe gaan om beter te worden, in vorm te blijven of op de een of andere manier te overleven.

In de sportschool ontmoette ik Calle. Calle met een C. Van wie ik serieus dacht dat hij er de rest van mijn leven zou zijn. We vonden het allebei gênant dat we elkaar in de sportschool hadden ontmoet. Het enige gay cliché waarmee dat te overtreffen zou zijn, was als we elkaar in een gloryhole op het backstageterrein van een Cher-concert tegen het lijf waren gelopen. Ik was achttien, had net eindexamen gedaan en was ervan overtuigd dat ik mijn leven zou wijden aan het toneel en dat ik in een heleboel theaterproducties door het hele land zou staan. Calle was een paar jaar ouder, net klaar met zijn studie economie, en had een baan gekregen als assistent bij een bank. We gluurden altijd naar elkaar vanaf onze crosstrainer en op een dag vroeg hij me of ik met hem koffie wilde gaan drinken na mijn training. Ik zei ja en stond de rest van de tijd naar mijn voeten te staren, terwijl mijn hart bonsde zoals het nooit eerder op een crosstrainer had gebonsd. Ik vond hem zo weergaloos volwassen en heftig. Onze koffie werd een biertje, het biertje werd een wandeling, de wandeling werd een zoen en de zoen werd een nacht in zijn appartement. Toen ik de volgende ochtend wakker werd, flapte ik er per ongeluk uit dat ik eventueel verliefd op hem was. Ik was ervan overtuigd dat hij zijn wenkbrauwen zou fronsen, mij zou vragen mijn spullen te pakken en zijn aura niet langer te terroriseren. Maar dat deed hij niet.